

rømme, og ligesaa bestemt som jeg indrømmer Rigtigheden af de historiske Fakta, som den høitærede Minister oplyste med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorledes det nuværende Forslag var kommet tilstede, og lige saa vist som jeg erkjender, at Kirkekommissionen indskluttede i sig fortræffelige Elementer til at behandle de herhen hørende Forhold, lige saa bestemt maa jeg paa den anden Side bede bemærket, at, med al Agtelse for alle de Gøner, det Frisind og den gode Villie, som kan have været repræsenteret i Kommissionen, ere vi dog neppe uenige i at erkjende, at de allerfleste af de Mænd, der sad i Kirkekommissionen, navnlig repræsenterede den Side, hvorfra Kirkestyrelsen nærmest maatte se Sagen, og at de maaffte ikke i samme Grad kunde se Sagen fra Menighedernes Standpunkt, et Standpunkt, der navnlig er gjort gjældende i det andet Thing, hvormed jeg dog ingenlunde vil underskrive Berettigelsen af de Krav, som gjøres derfra. Jeg tror imidlertid, at man ikke saaledes ganske maa se bort fra disse Krav; thi det turde vel være, at Sandheden her, som saa ofte er Tilfældet, ligger i Midten. — Naar det ofte er blevet paaberaabt, at Sagen er bleven saa godt som enstemmig vedtagen af Landsthinget forrige Aar, vil jeg dog bemærke, at Betydningen af den Slags Enstemmighed dog maa tages med en vis Modifikation. Hvad Betydning vil det have, om nu det foreliggende Flertalsforslag bliver vedtaget i Dag med Enstemmighed? Det sker jo kun, for at man kan faae Sagen over i det andet Thing, idet man, saa længe man ikke opgiver Haabet om et Udbytte af Sagen, og saa længe de konstitutionelle Midler ikke ere udtømte, stemmer for at lade Sagen gaa videre. — Min ærede Medforslagsstiller har brugt Udtrykket „de kræftlige Medlemmer“, og da dette Udtryk nu en Gang er blevet indført her, skal jeg ogsaa omtale det. Jeg mener ikke noget Slemt dermed, det er en Giendommelighed hos visse Folk i alle Samfundsklasser. Men jeg tror dog, at det i mange Tilfælde vilde være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for en Minister at gjenneffue, om det virkelig har været Kræfter, eller om det ikke har været mere hæderlige Motiver, som

have ledet de paagjældende Medlemmer. Det er jo nemlig ikke sjældent, at saadanne Folk, som have det rette Greb paa at skianere og paa at vække Splid, ogsaa have særdeles Gøne til at indflæde deres Motiver i et udvortes smukt Klædebon, som kan se loffende ud i Frastand, saa at det kan blive meget vanskeligt for Ministeren at ffue derigjennem. — Naar det fastholdes, at Kirkeministeren ved sin Henlæggelsesret har det i sin Magt at værne om Kirkens Interesse, saa tror jeg, man uden Fare kan give Menigheden en Indflydelse som den, jeg har foreslaet. Jeg ffulde, hvis der i Dvrigt viste sig nogen Smødekommen imod Principet, være villig til at, sætte en større kvalificeret Majoritet, hvis det overhovedet kunde forsonne Ministeren og Thinget; men naar det fastholdes, at Principet i og for sig er uimodtageligt, da vil jo enhver Smødekommen i saa Henseende være ufrugtbar. Jeg troede, at den Tilføining, jeg har foreslaet med Hensyn til Menighedsudvalgets Valg ved over Halvdelen af de Stemmeberettigede, vilde have forsonet noget, men da jeg ikke har været saa heldig at vinde Noget derved, anfer jeg det for frugtesløst at gjøre ydeligere Tilbud. Den høitærede Ordfører udtalte sig med stor Styrke om, at han under ingensomhelst Omstændigheder kunde fravige, hvad Flertallet stod paa, navnlig Fordringen om Enstemmighed. Dette er naturligvis Noget, hvorover han selv maa være Dommer; men jeg vil dog minde ham om, at der har været en Tid, hvor den ærede Ordfører var, jeg kan gjerne sige, Bærer af, i alt Fald væsentlig støttede en Tanke, som meget lignede den Tanke, der her ligger for, hvilket jo ogsaa maa vise, at den ikke er saa ganske greben ud af Luften, da vi jo vide, at den ærede Ordfører har beskæftiget sig meget med denne Sag, og vi af Erfaring vide, at han har et temmelig klart og overffuende Blik. Man henviser til, hvad der er Ens Dverbevisning, og at det kan man ikke fravige. Ja, ganske vist, naar det tages rent abstrakt, kan det vistnok være rigtigt; men jeg har dog Tvivl om, at det ffulde være en saadan Govedhjærneften, at man derved ffulde være aldeles lænkebunden. Det tror jeg neppe, og hvis man vil være altfor hurtig til at